

29 Μαρτίου 2020

Άγιος Ιωάννης της Κλίμακος: Η αγάπη ως προς την ενέργειά της είναι μέθη της ψυχής!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Απαύγασμα πατερικής Σοφίας](#)

Άγιος Ιωάννης ο Σιναΐτης, συγγραφέας της Κλίμακος.

1. Νυνί δε λοιπόν - ύστερα από όλα τα προηγούμενα - μένει τα τρία ταύτα - τα οποία σφίγγουν και διατηρούν τον σύνδεσμο όλων - πίστις, ελπίς, αγάπη• μείζων δε πάντων η αγάπη» (πρβλ. Α' Κορ. ιγ' 13), διότι και ο Θεός αγάπη ονομάζεται (πρβλ. Α' Ιωάν. δ' 16).

Εγώ όμως την μία την βλέπω σαν ακτίνα, την άλλη σαν φως και την Τρίτη σαν ηλιακό δίσκο, και όλες μαζί σαν ένα φωτεινό απαύγασμα και μία και την αυτήν λαμπρότητα.

Η μία, η πίστις, δύναται να επιτελέση τα πάντα.

Η άλλη, η ελπίς, περικυκλώνει με το έλεος του Θεού και δεν καταισχύνει τον ελπίζοντα.

Και η Τρίτη, η αγάπη, δεν πέφτει ποτέ από το ύψος της ούτε σταματά από το τρέξιμό της ούτε επιτρέπει σ' αυτόν που επλήγωσε με τα βέλη της να ηρεμήση από την «μακαρίαν μανίαν» που του επροξένησε.

2. Αυτός που θέλει να ομιλή για την αγάπη είναι σαν να επιχειρή να ομιλή για τον

ίδιο τον Θεόν.

Η ανάπτυξις όμως ομιλίας περί Θεού είναι πράγμα επισφαλές και επικίνδυνον σε όσους δεν προσέχουν.

Για την αγάπη γνωρίζουν να ομιλούν οι Άγγελοι, αλλά και αυτοί ανάλογα με τον βαθμό της θείας ελλάμψεώς τους.

Αγάπη είναι ο Θεός, και όποιος προσπαθεί να δώση ορισμό του Θεού ομοιάζει με τυφλό που μετρά στην άβυσσο τους κόκκους της άμμου.

3. Η αγάπη, ως προς την ποιότητά της είναι ομοίωσις με τον Θεόν, όσο βέβαια είναι δυνατόν στους ανθρώπους.

Ως προς την ενέργειά της, μέθη της ψυχής.

Ως προς δε τις ιδιότητές της, πηγή πίστεως, άβυσσος μακροθυμίας, θάλασσα ταπεινώσεως.

4. Η αγάπη κυρίως είναι η απόρριψις κάθε εχθρικής και αντιθέτου σκέψεως, εφ' όσον «η αγάπη ου λογίζεται το κακόν» (Α' Κορ. ιγ' 5).

Η αγάπη και η απάθεια και η υιοθεσία μόνο στην ονομασία διαφέρουν. Όπως ταυτίζεται η ενέργεια στο φως, στην φωτιά και στην φλόγα, έτσι να σκέπτεσαι ότι συμβαίνει και σ' αυτές.

Όσο ποσόν αγάπης λείπει, τόσο ποσόν φόβου υπάρχει.

Διότι όποιος δεν έχει φόβο ή είναι γεμάτος από αγάπη ή είναι νεκρωμένος ψυχικά.

5. Δεν είναι απρεπές εάν από τα ανθρώπινα πράγματα χρησιμοποιήσωμε παραδείγματα για τον πόθο και τον φόβο και την επιμέλεια και τον ζήλο και την δουλεία και τον έρωτα του Θεού.

Μακάριος εκείνος που απέκτησε τέτοιο πόθο προς τον Θεόν, ωσάν αυτόν που έχει ο μανιώδης εραστής προς την ερωμένη του.

Μακάριος εκείνος που εφοβήθηκε τον Κύριον, όσο οι υπόδικοι τον δικαστή.

Μακάριος εκείνος που έδειξε τόση επιμέλεια και φροντίδα στα πνευματικά, όσο οι ευγνώμονες δούλοι στον κύριό τους.

Μακάριος εκείνος που έδειξε τόση ζηλοτυπία για τις αρετές, όση οι σύζυγοι που προσέχουν ζηλότυπα τις γυναίκες τους.

Μακάριος εκείνος που την ώρα της προσευχής ίσταται εμπρός στον Κύριον όπως οι υπηρέτες εμπρός στον βασιλέα.

Μακάριος εκείνος που προσπαθεί συνεχώς να περιποιήται και να αναπαύη τον Κύριον όπως έτυχε να περιποιηθή και να αναπαύση (σεβαστούς) ανθρώπους.

Δεν προσκολλάται τόσο πολύ η μητέρα στο βρέφος που θηλάζει, όσο ο υιός της αγάπης στον Κύριον.

Τα πρώτα πέντε κεφάλαια απόν Τριακοστό Λόγο, “Περί αγάπης, ελπίδος και πίστεως” από της Κλίμακος του οσίου Ιωάννη του Σιναΐτη.